

צו (258)

שעה שיש לו את זה, זה זכות ומתנת הבורא מחדש וצריך לנצלו.

ספר "לחתך עליין"

אם על תודה יקריבנו (ז.יב)

בימינו שאין מקדש ומזבח, מברכים ברכת הגומל. אלא שיש להבין, מה טעם עונים אחרי המברך "מי שגמלך טוב הוא יגמלך כל טוב סלה", ולא מספיק העניית אמן כשאר ברכות? יש לומר: מאחר שכל נס שנעשה לאדם מנכים לו מזכויות, כמו שאמר יעקב אבינו: "קטונתי מכל החסדים" (בראשית לב. י), לכן מאחלים לו ש"מי שגמלך טוב", בעבר, "הוא יגמלך כל טוב סלה", פירוש, שלא ינכו מזכויותיו. כמו כן בברכת המזון, שאומרים: "מכל טוב לעולם אל יחסרנו", הכוונה שמכל טוב שגמלנו בעולם הזה, לא ינכה ולא יחסרנו לעולם הנצח.

ספר "להתערן באהבתך"

את קרבנן השלמים "יקריב" בעתיד

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליה' (ז.יא)

מדוע רק בזבח השלמים כתוב "יקריב" לשון עתיד? ועוד, מדוע זבח השלמים נכתב בסוף, לאחר כל הקרבנות החובה. עולה, חטאת ואשם? יש לומר: הרי הסדר תמיד הוא: "סור מרע ועשה טוב" (תהילים לד. טו), משום כך, אין אפשרות שאדם יביא שלמים לפני שהביא חטאת ואשם, ויכפר בזה על חטאיו. לכן גם נקט הכתוב בקרבן השלמים לשון עתיד, כי קודם יש להקריב את קרבנות החובה. זאת ועוד, כלל ידוע הוא מגדולי המוסר, שאדם שעשה עבירה, ימהר לעשות תשובה. משל לאדם שיש לכלוך על בגדו. כאשר הכתם עדיין טרי. ניתן לנקות את הבגד עם מעט מים וסבון והכתם ירד בקלות. אבל אם לא ממהרים להסיר את הכתם מיד, לאחר זמן, כשבאים לכבס את הבגד, צריך לעמול קשה כדי להוריד את הלכלוך, וגם אז ההצלחה אינה בטובה. כל זמן שהחטא לא השתרש, זה סימן לעשות תשובה. קרבנות חטאת ואשם שאדם חייב להביא על חטאיו, יש להביא מיד. אבל את קרבן השלמים "יקריב", ניתן להשתהות בהקרבנו ולהקריבו בעתיד, אין צורך למהר ולהביאו מיידית.

ספר "ומתוק האור"

התודה הכפולה להשי"

אם על תודה יקריבנו ויקריב על זבח התודה מלות מצות (ז.יב)

שני דברים הפוכים ומנוגדים זה לזה מצינו בקרבן תודה: בקרבן תודה מביאים אנו חלות ומצות חמץ מורה על מדת הדין ואילו מצה מורה על מדת הרחמים מה ענין יחודיות זו דוקא בקרבן תודה? אלא בא הדבר

ויקריב ה' אל משה לאמר. צו את אהרן ואת בניו לאמר (א.א-ב)

המילה "לאמר" נכתבה בפסוק פעמיים, לרמוז שאדם הרוצה להשפיע על חבריו צריך שיאמר את דבריו פעמיים, פעם אחת לעצמו, ואחר כך יאמר פעם נוספת לחבריו, ואז יתקבל דבריו. **החפץ חיים** הקשה על הפסוק **"עת לעשות לה' הפרו תורתך"** (תהלים קיט-קכו), הלא תמיד **"עת לעשות לה' "**, ולא רק בעיתים מסוימים? ותירץ: דמלכותא דארעא כאשר מתרבים המורדים במלך, קובעים עת לצאת למלחמה, ואז משתעבדים כולם, עשיר עני, מכובדי העם ופשוטי למאמץ המלחמתי. כך גם הדברים במלכותא דרקי, בזמן החשוך הזה, רח"ל פורקי עול המורדים בה' יתברך, צריכים כולם להיות משועבדים לעבודתו, כל אחד לפי כוחו ויכולתו. מי שחננו ה' בלימוד התורה, צריך ללמד תורה לאחרים. מי שחננו ה' בעושר חייב לתמוך במוסדות תורה וחסד, מי שחננו ה' בכח הדיבור צריך לדרוש לפני העם ולעוררם לשמירת המצוות, ללימוד התורה, ולחזקם באמונה ויראת ה'.

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הפקר ואש המזבח תוקד בו....לא תכבה (ו.ב) פירש האור החיים הקדוש: **"הוא העלה"**: היינו עם ישראל שנאמר בו **"מי זאת עולה מן המדבר"**, והוא לומד את התורה הקדושה שנמשלה לאש, ככתוב **"הלא כה דברי כאש"**, והוא סובל יסורים בגלות, שהיסורים נמשלו למזבח כפרה. עד מתי יסבלם? **"כל הלילה"**, היא הגלות שנמשלה ללילה, **"עד הפקר"**, עד שתאיר הגאולה הקרובה, ואז: **"ואש המזבח תוקד בו...לא תכבה"**, הקב"ה ינקום את נקמתנו מיד מענינו.

ספר "מעין השבוע"

לנצל את המתנות שאדם מקבל בכל יום מחדש

והפנה הפשיטת תחתיו מבני יעשה אתה חק עולם (ו.טו) צריך להבין, מה הענין בזה שהכהן הגדול מקריב בכל יום מנחת חביתין כאילו היום נחנך לכהונה? ביאר רבי משה פינשטיין זצ"ל: הכהן הגדול צריך להשריש בעצמו שלמרות שניתנה לו גדולה יותר מכל אחיו, אין זאת כי הוא משהו מיוחד, רק כל יום מתנה חדשה, ולמרות שהכהונה ניתנה לו ולזרעו, זה רק כשיזכו לזה ואם לא יזכו יסולקו מזה, אם לא בהסתלקות משרתו ע"ד בית דין שזה דבר רחוק, יכול הקב"ה להרחיקו על ידי מים שיפסלוהו מהכהונה או טומאה ומיתה, נמצא דבכל יום הוא כנתינה מחדש. מכאן לימוד על כל דבר מינוי גדולה שהשי"ת נותן לאדם שעליו להתבונן שבכל

ללמד את מביאי קרבן ההודאה, אותם ארבעה שצריכים, יורדי הים, חולי, חבוש מבית האסורים ובא מדרך רחוקה שכל עניני העולם תלאתיו ומאורעותיו הם בגדר חמץ ודין, אך בו בזמן הם כל כולם רחמים, שכן דוקא בעקבותיהם רואים ומכירים את הרחמים ויודעים עכשיו להודות עליהם. **הכתב סופר** במקום מביא את דברי המדרש: **הדא הוא דתימא זובח תודה יכבדני, יכבדני אין כתיב אלא יכבדני, כבוד אחר כבוד. דהיינו שהמקריב תודה לא יקריב רק על ההצלה אלא גם על הצרה שהיתה לו שהיה חולה או שהיה בשביה וכיו"ב ולכן כתוב יכבדני באות נ' כפולה, להורות שיכבד את השי"ת בכפלים כבוד אחר כבוד, על הרע ועל הטובה כי הכל לטובה. על זה אמר דוד המלך (תהלים לד. ב): "אברכה את ה' בכל עת", הכוונה גם בעת צרת וכן אמר ישעיה (יב. א): "אודך ה' כי אנפת בי ישב אפך ותנחמני", פירש רש"י אודך כי אנפת והגליתני וכפר גלותי עלי ועתה נרצה עוונתי וישב אפך ותנחמני.**

ספר "לחתך עליון"

זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת (ז. לז)

הה"ד "בדבר ה' שמים נעשו" (תהלים לג. ו)

לכאורה תמוהים מאוד דברי המדרש וצריכים ביאור, מה ענין הכתוב המדבר על מעשה הבריאה למעשה הקרבנות? אלא ביקש המדרש ליישב תמיה שהיתה: עולה באה על הרהור הלב, ואת הרהור הלב אכן יכול דיבור התורה לבטל, ואולם חטאת שבאה על מעשה עבירה, כיצד יכול דיבור לבטל מעשה. וזהו שאמר המדרש "הה"ד "בדבר ה' שמים נעשו", למדנו מכאן עד כמה גדול כוחו של דיבור של קדושה, שעל ידו "שמים נעשו". ואם דיבור של קדושה בכוחו לעשות מעשה, ולא סתם מעשה אלא מעשה הבריאה, על אחת כמה וכמה שבכוחו לבטל מעשה עבירה.

רב רובין זצ"ל בספרו "טללי אורות" בשם יצירות דבש

וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִדָּמּוֹ וַיִּתֵּן עַל תְּנוּפֶה אֶזְרָא אֶהְיֶה וַיַּעַל בְּהֶן יְדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בְּהֶן רִגְלוֹ הַיְמָנִית (ח. כג)
שואלים חכמי הדרש, מדוע צוה ה' שיתנו מהדם דוקא על: האוזן, על היד, על הרגל, מה הסוד שנבחרו אלו האיברים משאר האיברים? ומסבירים, על אהרן נאמר: אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. אהרן הצטיין במידת אהבת שלום, שאם היה שומע שחלילה יש מריבה או מחלוקת, היה רץ וממהר ומשכין שלום. לצורך כך השתמש אהרן בשלושה איברים: **אזנים**: לשמוע את שני הצדדים, **רגלים**: ללכת מיד כדי להשכין שלום, **ידיים**: לאות סיום המריבה והתחלה חדשה בשלום. לכן צותה התורה לתת מהדם על האוזן, יד והרגל של אהרן ובניו, כדי להנחיל לבני אהרן והכהנים אחריהם שעל הכהנים להשתדל לאחוז במעשה אביהם להרבות שלום.

ספר "שולחן אליהו"

הלכה: המוצא בביתו חמץ בחוה"מ כיצד יעשה
כתב השו"ע (סי' תמו ס"א): המוצא חמץ בביתו אם הוא בחוה"מ יוציאנו ויבערנו מיד. **כתב הפסקי תשובות** (אות.א) ויש לכתחילה לבערו ע"י שריפה דווקא, ואין צריך להוציאם לרשות הרבים כדי לשרפו, אלא יטלנו למקום שאין שם אנשים ואף אם הוא בדירתו או בחצירו, ושם ישרפו מיד. ואם יברך על ביעור חמץ לפני שמבערו: אם לא ביטל החמץ לפני פסח או שהחמץ לו חמץ בפסח יש לו לברך, ואם החמץ שמצא הוא פחות מכזית מחלוקת הפוסקים אם יברך. ואם ביטל החמץ לפני פסח כנהוג האמירת 'כל חמירא וכו' מצינו דיעות באחרונים אם יש לו לברך וספק ברכות להקל.

ספר "פסקי תשובות" חלק ה'

פתגם: כגודל הקירבה, כך עוצם המריבה.

ספר "שמחלה"

חקירה: אכילת מצא

המצווה היא רק אפשרות, מצוה קיומית, או חובה, מצוה חיובית. (שו"ע ח"ג אור"ח תעה.ז ומשנה ברורה מה)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: לא קרירא ולא חמימא

הגאון רבי זאב בלומנפלד ז"ל רבה של לבוב, חזר פעם מבית דינו אל מעונו ביום קיץ נאה, והיה מזג האוויר באותו היום **לא קריר ולא חמים**. נשם הגאון את האוויר הנעים להנאתו ואמר בדרך מליצה: מזג אוויר מעיד עלי שדנתי היום דין אמת, שכן אמרו חכמינו: כל דין שדן דין אמת נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, ועוד אמרו חכמינו "קדירה דבי שותפי לא קרירא ולא חמימא...!"

ספר חד וחלק חלק ג'

מזל טוב ליום הולדת של בתי אסתר

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'וים חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוה, ריש"ר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמנונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא לבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר, מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר.

